

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118 0 К 000905 12 Кж
Бања Лука, 18.12.2012. године

У ИМЕ НАРОДА!

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Желимира Барића, као предсједника вијећа, Горане Микеш, др Вељка Икановића, Драгомира Миљевића и Слободана Милашиновића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против осуђеног С. А., због кривичног дјела убиства из члана 36. став 1. Кривичног закона Републике Српске – посебни дио, у вези са чланом 22. Кривичног закона Републике Српске – општи дио, одлучујући о жалбама окружног тужиоца у Бијељини и браниоца осуђеног, адвоката Д. А. из С., изјављеним против пресуде Окружног суда у Бијељини број К-32/99 од 04.3.2009. године, након одржане јавне сједнице вијећа којој је присуствовала Замјеник главног републичког тужиоца Светлана Брковић, а одсуству уредно обавјештеног браниоца осуђеног и одсуству осуђеног, дана 18.12.2012. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе окружног тужиоца у Бијељини и браниоца осуђеног С. А., те потврђује пресуда Окружног суда у Бијељини број К-32/99 од 04.3.2009. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бијељини број К-32/99 од 04.3.2009. године донесеном у поновљеном кривичном поступку, у односу на осуђеног С. А., у одлуци о кривњи и правној оцјени дјела одржана је на снази правоснажна пресуда Окружног суда у Бијељини број К-5/98 од 11.12.1998. године, преиначена у одлуци о казни пресудом Врховног суда Републике Српске број Кж-26/99 од 26.4.2009. године, којом је С. А. у одсуству оглашен кривим због кривичног дјела убиства из члана 36. став 1. Кривичног закона Републике Српске – посебни дио (у даљем тексту: КЗ РС – посебни дио) у вези са чланом 22. Кривичног закона Републике Српске – општи дио (у даљем тексту: КЗ РС – општи дио) и осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) година, те обавезан да накнади трошкове кривичног поступка, док је ова пресуда стављена ван снаге у дијелу одлуке о казни и трошковима кривичног поступка, тако што је за исто кривично дјело С. А. осуђен на казну затвора у трајању од 5 (пет) година, у коју му је урачунато вријеме проведено у екстрадиционалном притвору у САД од 10.3.2007. до 27.8.2007. године, вријеме

provedeno na izдржавању казне затвора у КПЗ Ф. од 27.8.2007. до 12.5.2008. године, те вријеме provedeno у притвору од 30.5.1996. године до 22.4.1997. године и од 12.5.2008. године па надаље. На основу члана 98. став 4. Закона о кривичном поступку – пречишћени текст (“Службени лист Социјалистичке Федеративне Републике Југославије”, бр. 26/86, 74/87, 57/89 и 3/90, “Службени гласник Републике Српске”, бр. 4/93, 26/93, 14/94, 6/97 и 61/01 – у даљем тексту: ЗКП), осуђени је ослобођен од дужности накнаде трошкова кривичног поступка.

Против наведене пресуде жалбе су, благовремено, изјавили окружни тужилац у Бијељини и бранилац осуђеног, адвокат Д. А. из С.

Окружни тужилац у Бијељини је жалбу изјавио због одлуке о кривичној санкцији и трошковима кривичног поступка, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и осуђеном изрекне строжија казна, те да се исти обавезе на накнаду трошкова кривичног поступка.

Бранилац осуђеног је жалбу изјавио због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, са приједлогом да се уважавањем жалбе отвори претрес пред другостепеним судом и на истом проведу докази предложени у жалби, или да се пак пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак.

Одговори на жалбе нису поднесени.

Дописом број Ктж-39/09 од 05.5.2009. године, републички тужилац Светлана Брковић, предложила је да се жалба браниоца осуђеног одбије, као неоснована, а жалба окружног тужиоца у Бијељини уважи.

Одлучујући о жалбама окружног тужиоца у Бијељини и браниоца осуђеног, Врховни суд Републике Српске, пресудом број 118-0-Кж-09-000 076 од 25.6.2009. године, одбио је обе жалбе, као неосноване, и потврдио пресуду Окружног суда у Бијељини број К-32/99 од 04.3.2009. године.

Уставни суд Босне и Херцеговине, у предмету број АП-2635/09, на сједници одржаној дана 28.9.2012. године, усвојио је апелацију С. А., укинуо наведену пресуду Врховног суда Републике Српске и предмет вратио том суду на поновни поступак.

У поновном поступку, након јавне сједнице вијећа којој је присуствовала Замјеник главног републичког тужиоца Светлана Брковић (остала код писменог приједлога од 05.5.2009. године), и одржане у одсуству уредно обавјештеног браниоца осуђеног и одсуству осуђеног у смислу одредбе члана 371. став 4. ЗКП, овај суд је испитао побијану пресуду у дијелу у којем се побија жалбама, а по службеној дужности пазећи на битне повреде одредаба кривичног поступка у складу са одредбама члана 376. став 1. ЗКП, те да ли је на штету осуђеног повријеђен кривични закон, као и у вези са разлозима из Одлуке Уставног суда Босне и Херцеговине број АП-2635/09 од 28.9.2012. године, те је одлучено као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Неосновани су жалби приговори браниоца осуђеног, којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 364. став 1. тачка 8. у вези са чланом 218. став 8. и чланом 333. став 1. тачка 1. ЗКП.

Аргументи изнесени у овој жалби, у прилог тврдњи да је изјава о признању, дата истражном судији Основног суда у Зворнику приликом првог испитивања С. А. у својству окривљеног, на записнику тог суда број Ки-17/96 од 01.6.1996. године, резултат принуде од стране полиције и инспектора ЦЈБ З., којима се указује на незаконитост у прибављању овог доказа и тиме битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 364. став 1. тачка 8. у вези са члана 218. став 8. ЗКП, по оцјени овог суда, нису основани. Такве тврдње немају подлогу нити у једном од предложених и изведених доказа. Из исказа свједока З. Д., истражног судије пред којим је тај исказ дат, М. М., која је, као јавни тужилац присуствовала испитивању, адвоката М. М.1, који је испитивању присуствовао као бранилац окривљеног по службеној дужности, те свједока Б. Р., која је тада поступала као записничар, несумњиво произилази, како то правилно закључује и првостепени суд, да је наведени исказ окривљени С. А. дао уз поштивање свих процесних законских одредби, да над окривљеним није било никакве принуде у виду психичке или физичке силе, те да полицајци нису присуствовали његовом испитивању, да је сам износио чињенице у вези са дјелом и одговарао на постављена питања и да том приликом окривљени није износио никакве приговоре у смислу некоректног поступање било кога од овлашћених лица, и коначно, тај записник о испитивању својеручно потписао је без примједби.

Неосновани су и приговори изнесени у овој жалби, у прилог тврдњи да је побијана пресуда заснована на противно закону прочитаним исказима саоптужених, те да је тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 364. став 1. тачка 8. у вези са чланом 333. став 1. тачка 1. ЗКП. Из записника првостепеног суда са главног претреса од 25.02.2009. године произилази да је, позивајући се на одредбу члана 333. ЗКП, на приједлог тужиоца, а уз противљење браниоца осуђеног С. А., првостепени суд донио рјешење о читању исказа саоптужених В. А., Е. Х., Н. Х., Б. Х. и А. Х., које су та лица у својству окривљених или оптужених дала у истрази и на главним претресима, и то из разлога њихове објективне недоступности. Према образложењу побијане пресуде, заснованом на чињеничним утврђењима које одбрана у току поступка пред првостепеним судом није оспоравала, нити то сада чини у жалби, оптужени Н. Х., А. Х. и Б. Х. налазе се у бјекству и за њима су расписане међународне потјернице, оптужени Е. Х. се налази на раду у Х., док је оптужени В. А. оболио од трајне душевне болести. Цијенећи наведено, без основа су приговору из жалбе и тврдња да је читање исказа саоптужених извршено противно закону. Наиме, одредбом члана 333. ЗКП, прописани су изузеци од непосредног провођења доказа на главном претресу, па је тако у ставу 1. тачка 1. истог члана прописана могућност да се по одлуци вијећа могу прочитати искази саоптужених или већ осуђених учесника у кривичном дјелу, али под условом да су та лица умрла, душевно обољела или се не могу пронаћи, или је њихов долазак пред суд немогућ, или знатно отежан због старости, болести или других важних узрока. У конкретном случају, а имајући у виду наведено, за доношење оваквог рјешења били су испуњени законски услови, а на правилност и законитост тог рјешења, па тиме и законитост кориштења

наведених исказа саоптужених, не утиче чињеница што је читање ових исказа извршено уз противљење браниоца осуђеног С. А.

Када се искази свједока З. Д., М. М., М. М.1 и Б. Р., сагласни у одлучним чињеницама у односу на аргументе жалбе којима се оспорава законитост у прибављању овог доказа, доведу у везу са наведеном изјавом окривљеног, са аспекта и оних сегмената у којима износе разлоге сукоба са Н. Х. у пећини на подручју П., општина С.1, у којој су се саоптужени (терете се за убиство других лица) заједно крили након оружаног сукоба на том подручју крајем 1995. и у првој половини 1996. године у циљу пребацивања на територију Федерације БиХ, потврђујући да му је све повреде које је имао приликом тог испитивања, нанио Н. Х. („све повреде које сада имам нанио ми је Н., толико ме је испребијао да не могу усправно да стојим, да се крећем, дишем, осјећам јак бол у грудима и близу срца“), са одбраном (главни претрес 26.3.1998. године) саоптужених Н. Х. који потврђује да је дошао у сукоб са С. А. у вези убиства М. („скочио сам на њега и када сам га „притиснуо“ рекао је да је он убио М.“), В. А. („Н. је зграбио С. за прса, захтјевајући да овај каже ко је убио М., па је С. признао“) и А. Х. („С. је причао да је Н. убио М., па је Н., када је то сазнао, напао С.“), онда и по оцјени овог суда, у потпуности су утврђене и разјашњене све околности физичког повређивања С. А. од стране Н. Х. прије њиховог растанка у пећини, због којих повреда је, како је и сам окривљени изложио, а свједоци М. М. и З. Д. у својим исказима потврдили, тешко устајао и физички се лоше осјећао приликом испитивања код истражног судије.

Наведени искази, супротно жалбеним приговорима браниоца осуђеног, без икакве сумње потврђују да процесна законитост у поступку испитивања окривљеног пред истражним судијом није нарушена и да је признање добровољно, истинито и потпуно. Коначно, потврђено је непосредно или посредно исказима саоптужених, те свједока М.1 и Е. М. и материјалним доказима пронађеним на лицу мјеста, приликом увиђаја (о чему ће бити говора у оквиру приговора упућених чињеничној основи побијане пресуде). Са аспекта садржаја, а у повезаности и оцјени са другим доказима, изјава о признању, по правилном закључку побијане пресуде, представља вјерну и аутентичну слику коју је изложио окривљени о критичном догађају, јер тај исказ обилује бројним појединостима, које по природи ствари, могу бити познате само извршиоцу или непосредном очевицу дјела.

У вези са наведеним, а цијенећи чињеницу да су у поступку који је предходио доношењу побијане пресуде, како је то у истој образложено, на основу исказа свједока З. Д., М. М., М. М.1 и Б. Р. и њиховим довођењем у везу са исказима саоптужених Н. Х., В. А. и А. Х., разјашњене околности повређивања окривљеног С. А., без основа су жалбени приговори браниоца оптуженог и тврдња да су те повреде резултат физичке силе и тортуре примјењене према окривљеном од стране полиције, након лишавања слободе у циљу изнуђивања исказа, а у вези са тим, те чињеницом да постојање тих повреда приликом испитивања пред истражним судијом у објективном смислу није спорно као и њихово манифестовање, без основа су и жалбени приговори којима се указује на пропуст првостепеног суда да одредити медицински преглед осуђеног у циљу објективизирања тих повреда.

Надаље, правилно је првостепени суд наведену изјаву о признању, указујући на бројне појединости и детаље које је изнио окривљени у опису начина и мјеста извршења дјела (пећина), мотива (скривање соли), међусобног положаја оштећеног у односу на њега (окренут леђима) средства повређивања (ловачка пушка) и локације повређивања оштећеног (између плећки), извлачења тијела из пећине и бацања низ литицу (прецизирајући удаљеност), довео у везу са исказима саоптужених В. А., Е. Х., Н. Х., А. Х. и Б. Х., из истраге и са главног претреса. У таквој савјесној и критичкој оцјени, првостепени суд изводи правилан закључак да је изјава о признању окривљеног С. А., коју је касније на главним претресима повукао, потврђена исказима саоптужених, образлажући њихову подударност у битним чињеницама (од доласка и боравка у пећини, разлога насталог физичког сукоба између С. и Н., а то је управо нестанак М., до С. напуштања групе), те исказима свједока М.1 и Е. М., мајке и супруге убијеног М. М.2 (од Е. Х., односно В. А. су сазнале да је „С. убио М. и бацио га низ литицу“). Жалбеним приговорима не може се оспорити вриједносни значај ових доказа којима је, и по оцјени овог суда потврђено признање, јер и поред уочених несагласности у одређеним сегментима исказа саоптужених, и то исказа датих на главном претресу али не и исказа из истраге, за коју оцјену вјеродостојности су дати разлози у побијаној пресуди, јасно и несумњиво произилази да је оштећени М. М.2 једно кратко вријеме боравио са осуђеним С. А. и оптуженим Н. Х. (остали саоптужени у критично вријеме ишли у потрагу за храном), да је послје тога нестао, да су оптужени Н. Х. и В. А. својим исказима у истрази потврдили да је оптужени С. А. убио М. М.2, те да из исказа свих саоптужених произилази да је у вези са М. нестанком дошло до свађе и физичког насртаја оптуженог Н. Х. на осуђеног С. А., а што је био разлог да се С. А. одвоји од осталих оптужених из те групе, те настави крити и након што су саоптужени били лишени слободе.

Надаље, правилно првостепени суд изјаву о признању, исказе саоптужених и свједока, доводи у везу са материјалним доказима и то резултатима вјештачења цијеви ловачке пушке, пронађене приликом увиђаја у пећини у којој су се скривали припадници ове групе, а која по налазу вјештака балистичке струке (општим особинама, врсти муниције коју може користити, разорној моћи и погибелности дјеловања на људско тијело), у свему одговара опису употријебљеног оружја као средства извршења дјела, како је то детаљно изјавио окривљени пред истражним судијом („пуцао сам само један метак, била је то ловачка пушка, сачмара са куглама“).

Оцјењујући дато признање детаљним и свеобухватним (детаљно описано мјесто извршења, мотив, положај оштећеног у моменту пуцања, употребљено оружје, број испалених метака, локалитет повређивања оштећеног, опис извлачења и бацања тијела оштећеног у провалију), налазећи да овакви детаљи могу бити познати само извршиоцу или блиском и непосредном очевицу дјела, првостепени суд правилно оцјењује неоснованом одбрану осуђеног С. А. са главних претреса, којом пориче дато признање, те при тој оцјени правилно уочава да у оваквој одбрани осуђени С. А. није досљедан, јер различито објашњава чињенице и околности у вези са критичним догађајем и судбином М. М.2. Тако на главном претресу пред Основним судом у Зворнику дана 17.4.1997. године, описује да М. уопште није видио живог, већ је наишао на његов леш близу пећине када је ишао по воду и да претпоставља да се сам убио („јер ко би

га могао други убити на том мјесту“), да је осталима из групе (М.2 и В.) рекао да је „Н. убио М.“ па када је то Н. сазнао „почео је да ме туче“, док на главним претресима који су претходили доношењу побијане пресуде, тврди да је М. једне прилике само накратко видио у близини колибе у П. у којој су се скривали, да га послјије тога није видио, те да не зна шта је са њим било, не дајући при томе било какво разложно објашњење за ове драстичне разлике у одбрани, са тврдњом да је тачно оно што је на задњем претресу рекао. Овакву оцјену и дате разлоге у побијаној пресуди у свему прихвата овај суд, те оцјењује неоснованим жалбене приговоре који су, с тим у вези, изнесени у жалби браниоца осуђеног.

У жалби браниоца осуђеног се правилно указује на одредбу члана 223. ЗКП, којом је прописана обавеза органа који води поступак, на првом мјесту суда, да унаточ признања окривљеног прикупља и друге доказе. Иста обавеза постоји и у смислу одредбе члана 323. ЗКП када оптужени призна дјело и у фази главног претреса. Међутим, износећи ове приговоре жалба занемарује да су у овом кривичном поступку прикупљани и други докази, те је поред, у том правцу датих исказа саоптужених, извршен и увиђај на локалитету на којем су боравили осуђени А. и остали оптужени и у склопу тога детаљна претрага терена са циљем проналаска леша М. М.2. Код оцјене ових жалбених приговора такође се има у виду да признање оптуженог као доказ има значај само онда када је то признање истинито, па постоји обавеза да се то признање подвргне критичкој оцјени, као и сваки други доказ, а у циљу утврђивања да ли је то признање истинито или лажно. По оцјени овог суда побијана пресуда је тај захтјев у потпуности испоштовала када је извршила анализу исказа С. А. датог у својству окривљеног код истражног судије када је признао кривично дјело, тако и његових исказа са главних претреса, те када је тај исказ из истраге доводила у везу са осталим provedеним доказима.

Оспоравајући доказну вриједност признања из истраге, ова жалба указује на налаз и мишљење вјештака неуропсихијатра др П. Г. од 30.8.2008. године, који у том налазу износи закључак по којем осуђени С. А. у вријеме давања исказа код истражног судије дана 01.6.1996. године, није био процесно способан, а као резултат чињенице што је, како то овај вјештак налази, код истог у то вријеме постојао такозвани поремећај прилагођавања и који се манифестовао кроз напетост, депресивно расположење, страх да се неће изборити и издржати, те раздражљивост. У прилог тврдњи о прихватљивости овог закључка, у жалби се указује и на значај налаза неуропсихијатра др Б. К. датог уз ангажовање психолога М. С. од 19.7.1996. године, према којем у психопатолошком садржају испитаника С. А. доминира напетост, депресивно расположење, импулсивност и одсуство самокритичности, а што све карактерише личност испитаника. Првенствено питање које се отвара у вези са овим жалбеним приговором јесте то да ли испитивање процесне способности окривљеног треба третирати засебно или само у склопу оцјене о његовој урачунљивости. У одговору на ово питање треба поћи од сврхе вјештачења прописане у одредби члана 241. ЗКП, према којој се вјештачење одређује када за утврђивање или оцјену какве важне чињенице треба прибавити налаз и мишљење од лица које располаже потребним стручним знањем, као и одредбе члана 258. став 1. ЗКП, према којој се у случају појављивања сумње да је искључена или смањена урачунљивост окривљеног, због трајне или привремене

душевне болести, привремене душевне поремећености или заосталог душевног развоја, одређује вјештачење психијатријским прегледом окривљеног. Из смисла наведених одредби несумњиво произилази да оцјену процесне способности треба везати за оцјену о урачунљивости оптуженог. Када се поменути закључак из налаза и мишљења вјештака др П. Г. оцјењује у склопу наведених законских одредби, те има у виду да је овакав закључак дат протеком више од 12 година у односу на дати исказ код истражног судије, као и то да овај вјештак на страни осуђеног није нашао (па ни у вријеме давања исказа у истрази), постојање било какве душевне болести, заосталог душевног развоја нити привремене душевне поремећености, искази напријед наведених свједока о околностима у којима је спорни исказ дат, овај суд и у овом дијелу налази правилним разлоге из образложења побијане пресуде о неприхватању оваквог закључка вјештака др П. Г. и насупротив томе прихватању налаза и мишљења вјештака проф др М. С.1 и форензичког психијатра др В. Д., по којима је окривљени у вријеме давања изјаве истражном судији био процесно способан (имао у довољној мјери очуване основне психичке функције-свијест, мишљење и перцепцију), као и разлоге које за такав закључак даје првостепени суд. Имајући у виду наведено, без основа су жалбени приговори којима се оспорава доказна вриједности признања окривљеног из истраге и указује на погрешна утврђења у погледу његове процесне способности у то вријеме.

Коначно, по оцјени овог суда, нису основани ни жалбени приговори да је чињенично стање у овом предмету погрешно и непотпуно утврђено из разлога што никада није пронађен леш М. М.2. Када се има у виду констатација из записника о увиђају Окружног суда у Бијељини број К-5/98 од 01.10.1998. године да и поред детаљне претраге терена у коју су били укључени припадници специјалне полиције са одговарајућом опремом нису пронађени никакви остаци људског леша, те да обзиром на конфигурацију терена, сњежне наносе у току зимског периода, присуство већег броја животиња, леш и није могао опстати дужи период, правилно се у побијаној пресуди закључује да се та чињеница не може користити као потврда навода одбране да дјело није ни почињено. Ово посебно када се има у виду да из проведених доказа (исказа саоптужених, те исказа свједока мајке и жене убијеног М. М.2) несумњиво произилази да је М. М.2 након боравка са осуђеним и оптуженим Н. Х. нестао и да му се од тада губи сваки траг.

Цијенећи све наведено, овај суд налази да је чињенично стање потпуно и правилно утврђено, да се у конкретној ситуацији побијана пресуда не темељи нити углавном нити у претежном дијелу на исказима саоптужених чије се присуство на главном претресу није могло обезбједити (због душевне болести, бјекства и одсуства) и који су прочитани у смислу одредбе члана 333. став 1. тачка 1. ЗКП, већ и на признању окривљеног, исказима саслушаних свједока М.1 и Е. М., те материјалним доказима. Све те доказе, правилно је првостепени суд оцијенио савјесно и брижљиво, критички оцјењујући сваки од тих доказа појединачно и у међусобној повезаности, те извео правилан закључак да је осуђени почио кривично дјело за које се терети.

Како је по налажењу овог суда првостепени суд у овом кривичном предмету правилно и у потпуности утврдио чињенично стање, то су неосновани приједлози у жалби да се у том правцу изводе нови докази (саслушање свједока Д. О., читање одлуке Омбудсмана др Г. Х., извјештај са конференције за штампу од 18.5.1996. године, поновно саслушање осуђеног, као и прибављање изјаве Д. О. дате полицији). Препис извјештаја са конференције за штампу одржане 18.5.1996. године у Пресс информационом центру Коалиције у С. сачињен је прије него што је осуђени А. лиштен слободe (исти је, како то произилази из списка слободe лишен 30.5.1996. године) и очигледно се не односи на третман осталих саоптужених, као што се и Одлука о отварању истраге Омбудсмана др Г. Х. односи на саоптужене Б. Х., Н. Х., А. Х., Е. Х., М. Х. и В. А.

Из наведених разлога није основана ни тврдња из жалбе браниоца осуђеног да је осуђени С. А. у овом кривичном поступку био подвргнут тортури, или нехуманом или понижавајућем третману или казни и да би на тај начин у односу на њега била прекршена одредба члана II/3. б Устава Босне и Херцеговине, односно члана 3. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, као ни тврдња да је оспореном пресудом повријеђено право осуђеног на правично суђење, а које је загарантовано одредбом члана II/3. е Устава Босне и Херцеговине и одредбом члана 6. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно примјенио кривични закон када је у погледу правне оцјене дјела одржао на снази ранију правоснажну пресуду којом је осуђени С. А. оглашен кривим за кривично дјело убиства из члана 36. став 1. КЗ РС – посебни дио. Исто тако, код утврђења да је ово дјело починио у стању смањене урачунљивости, али не и битно и са директним умишљајем, а што се жалбом браниоца осуђеног не доводи у сумњу, првостепени суд је правилно поступио када је ту пресуду одржао на снази и у одлуци о кривици осуђеног. Стога се жалбом браниоца осуђеног првостепена пресуда неосновано побија и због повреде кривичног закона, а што се образлаже тиме да је пресуда резултат погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући побијану пресуду у дијелу одлуке о казни, у вези са приговорима из жалби окружног тужиоца у Бијелини и поводом жалбе браниоца осуђеног, а у смислу члана 379. ЗКП, овај суд налази да је жалба окружног тужиоца у вези са одлуком о казни неоснована, те да је првостепени суд правилно узео у обзир све околности које утичу да казна буде мања или већа и да је осуђеном С. А. побијаном пресудом казна правилно одмјерена. Обзиром на чињенични опис и правну квалификацију дјела из оптужнице нема мјеста приговорима из жалбе окружног тужиоца да је код одмјеравања казне, као отежавајуће околности, требало цијенити то да је дјело извршено из ниских побуда и на крајње подмукао начин. Такође нема мјеста ни приговорима из ове жалбе да је, као отежавајуће околности, у односу на осуђеног требало цијенити његово понашање послје учиненог кривичног дјела (бјекство у иностранство), као и за вријеме трајања главног претреса (дрско понашање оптуженог).

Првостепени суд је, и по оцјени овог суда, дао правилан значај утврђеним олакшавајућим околностима на страни осуђеног (дјело почињено у стању смањене урачунљивости, по завршетку ратних дејстава и у вријеме изолације, ранија неосуђиваност, протек времена од извршења дјела, те тежак и мукотрпан живот осуђеног), када је истом за почињено дјело изрекао минималну законом запријеђену казну, а којом ће се, и по оцјени овог суда, остварити сврха кажњавања, прописана у одредби члана 33. КЗ РС – општи дио.

Неосновано се жалбом окружног тужиоца у Бијељини првостепена пресуда побија и због одлуке о трошковима кривичног поступка. Насупрот паушалном и ничим поткријепљеном приговору из жалбе о имовном стању осуђеног, обзиром на његов боравак у иностранству, овај суд налази правилним разлоге из побијане пресуде за одлуку да се осуђени, на основу члана 98. став 4. ЗКП, ослободи од дужности накнаде трошкова кривичног поступка, укључујући и паушал.

Из свих наведених разлога, те како не постоје битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 376. став 1. ЗКП, на које би овај суд био обавезан пазити по службеној дужности, то је на основу члана 384. ЗКП, овај суд жалбе одбио, као неосноване, и првостепену пресуду потврдио.

Записничар
Софија Рибих

Предсједник вијећа
Желимир Барић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић